

МАКС ШИТКЕ

НАУКАНЕНУ

КНИГА 4

СЕРГІЙ ЗАЛЕВСЬКИЙ

**Сергій Залевський
Найманець**

Глава 1

– Мені не подобається цей корабель – хмурився Крун, розглядаючи щось на тактичній схемі.

– І чим же він тобі не подобається? – перепитав у нього наш герой – він теж знайомився з даними, які вивів ШМ. Звичайний середній транспортник, напевно торговець вузькоокий.

– Ні, це не торгош, я в цьому упевнений. Швидше, перероблений в середній носій транспорт, тримається окремо від інших. До речі, поки ми тут розважаємося, змінився увесь склад на орбіті – ось цих вісім пришли разом, напевно це караван, та і тримаються купи. А цей транспорт тут вже був до нас – чує моє серце, що він чекає на відповідну ціль, щоб дістати в порожній системі. Та і я наказав за ним стежити ШМ, і ось які спостереження: кількість малого флоту на його борту явно не відповідає звичайній вантажівці, крім того, біля нього постійно крутяться п'ятірка легких КВП – навіщо транспорту бойові КВП? Його завдання в караванах літати – там, на палубах повинні вантажі стояти, а не кораблі військового призначення. Підозрілий кораблик, м-дя.

– Раз він такий підозрілий, збирай команду, і валимо звідси – припаси ми закупили, команда трохи відпочила – у нас ще половина шляху попереду. А для таких ось незрозумілих об'єктів у нас в арсеналі є «Део-Б» – якраз для того, щоб віддохотити цікавитися нашими трюмами.

– Так, «Део-Б» знатна річ – хихикнув капітан – керована торпеда подвійної дії – винахід хаманцев, вони намагаються цими штуками розколупати валлінгів. Правда, поки їм це вдається погано, швидше валлінги їх колупають, ха-ха-ха. Але торпеда дуже серйозна, ага.

Ще добу команда повільно збиралася на борту свого носія. Нарешті, закінчивши це невелике свято життя, корабель став набирати прискорення у бік своєї нової мети маршруту. Присутні в рубці керівники загону були злегка спантеличені повідомленням

бортового ШМ про те, що підозрілий транспорт теж почав розганятися паралельним курсом. Капітан і землянин переглянулися – схоже, підозри бувалого найманця мали під собою підстави, і незабаром їх чекає бойовий контакт з незрозумілим супротивником.

Капітан середнього транспортника проекту «Шоги-су» був корінним жителем Корита. Зараз він з цікавістю спостерігав зображення середнього корабля проекту «Фарді-624». За даними класифікатора, це був легкий носій бриларців на двадцять чотири малі борти – чотири важких і двадцять легкого типу – проти його п'яти десятків бортів. Його корабель тільки на вигляд залишався все тією ж непоказною вантажівкою, а ось усередині він піддався серйозним переробкам: тепер замість чотирьох вантажних палуб і двох трюмів, в ньому розміщувалося тридцять легких «Тувис-Б5» – самі кращі легкі винищувачі коритської розробки п'ятого покоління – поліпшена версія поширених гарморських винищувачів третього покоління. Інженери директорату особливо не парилися – здерли увесь функціонал з імперського варіанту КВП. Трохи поміняли компонування і видали як свій винахід – легкий винищувач із спареною курсовою гарматою.

Інші двадцять його малих бортів були важкими штурмовиками «Самтур-Б5» – поліпшена версія простих «Самтурів» третього покоління – ці вже були споконвічно коритськими винаходами. Два курсові гармати і дві турелі – ось їх озброєння, ніяких енергощитів і інших винаходів. Тактика боїв цієї зоряної країни передбачала масовість ось таких літаючих трун, замість того, щоб випускати добре захищені машини – так було дешевше.

Ось і у цього легкого, за критеріями Корита носія, якість була заміненна кількістю – майже двократна перевага в малих кораблях, в порівнянні з аналогами інших держав. Саме тому, спираючись на такий бойовий потенціал, Сунь-чо Фчай абсолютно спокійно борознив фронтір директорату і вільний космос. Команда була відповідно капітанові: суміш різних народів, що населяють великий

простір директорату: вузькоокі чини, тупуваті, але зухвалі рушики, кмітливі япі і корі – строката команда ловців удачі. Деякі проблеми спочатку створювали рушики – тим був потрібний їх національний напій вадяра – без нього у них починалася формена ломка і психоз. Але Сунь-чо швидко знайшов вирішення проблеми, трохи повороживши над харчовим синтезатором. Оскільки сам напій був заборонений до кодування в цих агрегатах, капітан найняв одного іскера, який провів невелику операцію: поміняв назву одного сильного алкогольного напою «смага» на «вадяра» – рушики не відчували різниці. З тієї миті вони стали найщасливішою частиною команди на борту «Шоги-су».

Постеживши тиждень за можливою жертвою, Сунь-чо прийняв рішення переслідувати бриларців, чим неабияк підняв настрій екіпажу – між цими двома державами були натягнуті стосунки, тому пощипати зухвалих сусідів погодились усі без виключення. Трохи бентежило те, що це був повноцінний бойовий носій шостого покоління, але ватажок піратів покладався на стару, добре перевірену тактику чисельної переваги, широко вживану в директораті. Тим більше, як він вважав, різниця між двома суміжними поколіннями техніки невелика – те, що у нього була перероблена вантажівка, його не бентежило.

Розігнавшись услід бриларцю, коритський транспортник повторив його маневр – бортовий ШМ давав 90 % гарантію стрибка в ту ж систему, куди вистрибнув потенційний супротивник. Вискочивши через дев'ять днів в мертвій системі, Сунь-чо Фчай радісно потер руки – слава космічному рандому, вони прибули першими – є час підготуватися.

– Пілотам зайняти свої машини – перша хвиля десятків легких «Тувисів» – помацаємо нашу дичину про всяк випадок. Друга хвиля: десять «Тувисів» і ланка «Самтурів». Третя хвиля – усі, хто залишився, ха-ха-ха. Завдання для усіх – прикриття наших абордажних ботів – нам цей кораблик потрібний цілим – працюємо тільки по прикриттю і бортовим турелям. Не дай древні боги, хтось з

вас, дибіли, палитиме по двигунах – особисто відправлю до утилізатора. Особливо це стосується третьої ланки «Самтурів» – для вас, три Івана з Рушкостана, повторюю спеціально: в корму не стріляти, синєморде м'ясо, іпать.

– А чого відразу Івани – як тільки що, відразу ми крайні? – відгукнулася бойова трійка з незабутнього протекторату – самі вони були з якоїсь ватної території і називали себе ватниками.

– Мовчати м'ясо – за успішний бій ваша трійка буде премійована. На вибір: премія на особовий рахунок або оригінальна вадяра.

– Нафіг премію, де її тут витратити то? – відразу пожвавилася ділова трійця – даєш півлітра на гора!

Сунь-чо поморщився – він так досі і не розумів до кінця цих гуманоїдів – остання їх фраза збила його з пантелику. Зараз він спостерігав, як його пілоти займали місця в рубках своїх бойових машин, але особливо уважно він стежив за трьома Іванами з Рушкостана – ті навіть у бойові вільоти намагалися протягнути з собою свій напій і легку закуску. Правда, безрезультатно – техніки, що готували їх кораблі до вильотів, вже знали усі способи проносу цього напою цими організмами, і упевнено вилучали заборонену у бойовій обстановці суміш. Але ватники не здавалися і постійно намагалися придумати щось нове.

Ось і зараз ця трійця намагалася пронести ємності з напоєм у своїх національних головних уборах – на мові цього народу він звучав, як «сапка-уссанка». Досить оригінальний виріб ватників – головний убір робився із хутра різних тварин, що мешкають на планеті ватників. У холодний період року цей предмет одягався на голову хутром назовні і зав'язувався внизу під підборіддям розумного. Таким чином, на відкритому повітрі залишалося тільки обличчя ватника. В усі інші сезони року сапку-уссанку ватники носили оригінально: один кінець її вільно звисав вниз, частково закриваючи одне вухо аборигена, інший піднімався вгору, відкриваючи друге вухо гуманоїда і коливаючись над його головою при ходьбі, як своєрідний міні-прапор.

У оригіналі, за давньою традицією ватників, носити у такому вигляді головний убір вимагалось при синюшному кольорі обличчя, що у свою чергу досягалося багатоденним вживанням тієї ж вадяри, з невеликою кількістю закуски (останнє не обов'язково, в принципі). Але з часом, ця традиція трохи забулася, і сучасні ватники і ватниці (що цікаво!) охоче їх носять із звичайним кольором обличчя,... щоправда, він у них буває дуже рідкісно.

Роздуми Сунь-чо Фчая перервав черговий зв'язківець:

- Зареєстрований вихід із стрибка невідомого корабля, сканую простір.

- Давай ідентифікацію, відчуваю, це наша здобич до нас летить.

- Підтвердження: легкий носій «Фарді-624», реєструю опромінення обшивки – вони нас бачать, бос.

- Атакуємо сходу. Пілот – зближення на мінімальну дистанцію, перша хвиля – старт – помацайте наших гостей. Друга хвиля – старт через три хвилини після першої, далі працюємо по стандартному плану – пора цим зухвалим бриларцям пояснити, хто в цій дірі головний.

У локальній мережі лунали різні крики і гасла, якими команда надихала сама себе. Як завжди, трійця ватників відрізнялася своєю оригінальністю, прокричавши щось подібне до: «Погнали коней, або погнали міських коней – якимось так». Капітан найманців вирішив, що потрібно трохи вивчити національні традиції Рушкостана, щоб краще розуміти своїх підлеглих, про що поставив собі нагадування у своїй нейромережі.

- Штатний вихід із стрибка, система 07-СБ-012к, реєструю опромінення обшивки,...сканую,...ідентифікація – середній транспорт проекту «Шоги-су», п'яте покоління, директорат Корит.

- А ось і наші друзі – недобре посміхнувся Крун – як я і припускав. Висить прямо по вектору розгону – не проскочимо, доведеться приймати бій.

– Зміна тактичної обстановки – знову вліз в розмову бортовий мозок – ціль нарощує прискорення в нашу сторону. Випуск малих бортів,...ідентифікація успішна – легкий КВП «Тувис-Б5», десять одиниць.

– Ось тобі і здрастуйте – прокоментував почуте Макс і став вивчати тактичну схему: десять маленьких червоних точок і одна велика рухалися прямо до них. Юлі, дівчинка, приймай вахту, я пішов в «Фортер» – зараз кожен пілот на рахунку.

Дівчина обійняла і поцілувала свого чоловіка, потім уляглася в пілотський ложемент і поглянула на капітана, неначе запитувала подальших інструкцій. І капітан виправдав її очікування:

– Пілот, зближення з супротивником на дистанцію поразки курсовими гарматами. Увага екіпажу – нас атакує носій вузькооких – схема роботи – захист базового корабля.

Легкі і важкі кораблі бортової ескадрильї упевнено вибудовували захисний ордер біля свого носія – цей варіант дій був основним їх тренувальним боєм по дорозі сюди – його відпрацьовували на усіх проміжних зупинках. Усі пілоти були зібрані і зосереджені – вони розуміли, що їх чекає важкий бій – двократна перевага супротивника налаштовувала усіх на тривалу сутичку.

Зайнявши місце пілота у своєму шахтарі, наш герой упіймав себе на думці, що він навіть радий тому, що зараз відбувається – одноманітність декількох місяців його натомила так само, як і усю команду. Вивів кораблик в космос і звернувся до Круна:

– Капітан, познач моє завдання – моє місце в ордері?

– Подивися на тактичну схему – вони випустили вже чотири десятки бортів, і думаю, що це ще не межа. Твоя головна мета – два абордажні човники, не дай їм дістатися до носія, воювати на своїй території – погана ідея. Як розберешся з човниками, прикривай нам корму – не хочеться залишитися тут без розгінних двигунів.

– Зрозумів, зараз займу позицію.

Технолог вирішив не світити сьогодні свої здібності без крайньої потреби – Крун вже ставив йому навідні питання, і повторювати

слабенькі відмазки було б безглуздо. Хоча перевантажити парочку реакторів у москітного флоті супротивника він міг собі дозволити – вибух буде схожий на попадання з тунельної гармати.

Між тим перша десятка ворогів вже зціпилася із захисною лінією носія – спроба розвідки боєм виявилася для вузькооких плачевною. Якісніша техніка бриларців, плюс солідний досвід бриларських пілотів зробили свій перший внесок в результат цього зіткнення – 6:0 на користь наших, хе-хе. Четверо що утекли, швидко зблизилися з другою хвилею і влилися в її ряди. Захисники провели злагоджену ракетну атаку, можна сказати, вдалу – нападаючі втратили ще п'ять бортів, які втратили управління і стали розлітатися в різні боки, втрачаючи по дорозі елементи корпусу і обшивки. Поки що гості з гостинного Брилару вели з рахунком 11:0. Атака у відповідь ракетами принесла перші втрати – два легкі винищувачі отримали ушкодження, і вишли з бою, насилу дотягнувши до льотної палуби – пілоти не постраждали.

Супротивник, бачачи, що бриларці успішно відбиваються, майже не несучи втрат, змінили тактику – дочекавшись підкріплення з третьої хвилі, накинулися на захисний ордер великою купою – двадцять дев'ять на двадцять два. «Фортер» майже не брав участь в звалищі, оскільки відстежував рух абордажних ботів – ті розділилися і рухалися до розгінного коридору з двох сторін. Оцінивши ситуацію, і зрозумівши, що на два напрями він не зможе зреагувати, Макс різко прискорився у напрямі одного їх них, намагаючись вийти на дистанцію стрільби з тунельних гармат.

Все-таки абордажний бот, це багатомісна труна, що летить прямо – в цьому переконалися через декілька хвилин його пасажирів – в стандартний човник, розрахований на двадцять п'ять чоловік, вузькоокі ухитрилися запхати сорок низькорослих головорізів. Куди вони там влізли то...? Одне попадання болванки з «Фортера» випарувало кормову частину човника, і шахтар жваво розгорнувся у бік його побратима, не цікавячись, що стало з тими, хто залишився в обламку. Другого він не устигав підрізати, але тут йому допомогла

бортова турель носія, майстерно прошивши непрошеного візитера уздовж усього корпусу. Проте, пошкоджене суденце змогло досягти створу розгінного коридору і влетіти всередину льотної палуби.

– Макс, вони проникли на борт – почув він голос своєї подруги – капітан пішов їх зустрічати з комплексом штурмових дроїдів і загоном абордажників. Думаю, вони впораються – там повноцінний бойовий керівник ШМ, та і сам Крун досвідчений погонич. Я виходжу на дистанцію прямого попадання – ти займися загальним звалищем – нашим КВП там важко. У третій хвилі явно найдосвідченіші – ми втратили ще вісім кораблів, з трьома немає зв'язку – гадаю, що пілоти мертві.

– Добре, я у бій, а ти стріляй точно, крихітка.

У цей момент «Фарді» виплюнув перші два подарунки у бік транспортника – той відповісти нічим не міг, оскільки не був озброєний нічим, окрім турелей ближньої оборони. Тому, корабель вузькооких гопників став намагатися відхилитися від пострілів супротивника, що йому погано вдавалося із-за своїх габаритів. Почався повільний вальс двох півкілометрових гігантів, де один був із зубами, а інший без. Навколо них вели свій бій дрібні кораблики – у тих були свої цілі і свої завдання.

Крун гнав перед собою корабельний абордажний комплекс – дванадцять павуків з бойовим керівним ШМ, були серйозною силою в прямому зіткненні. Поряд з металевими павуками пересувалася уся компанія штатних бійців ближнього бою – усі півсотні абордажников горіли бажанням взяти участь в перестрілці, що намічається – два місяці майже тільки і робили, що тренувалися.

– Давно я вже так не працював – збуджено думав найманець, крокуючи поряд з дроїдами – трусну старовиною, як сказав один мій знайомий. ШМ корабля передавав йому картинку з льотної палуби – з абордажного бота нападаючих вилізли майже чотири десятки бійців.

– Іпать, звідки там стільки? – очі капітана полізли з орбіт – вони там що, розмножуються по ходу справи, чи що? – його здивуванню

не було меж. м-дя, ну що ж, потрібно захищати своє майно – корабель, по суті, був його власністю, вимагалось тільки долетіти до Корита.

А цьому зараз заважали ось ці сорок організмів, які стали розповзатися по льотній палубі, як щури у пошуках їжі. Дюжина бойових броньованих машин, що увірвалися першими на палубу, змела передовий загін ворожих бійців за декілька секунд – усіх нападаючих були в скафах без захисних екранів, які плавилися і рвалися разом з тілами тих, на кому вони були одягнені. Тут до павуків приєдналися і місцеві гуманоїди, що бажали розім'ятися – непрошеним гостям стало некомфортно на чужому кораблі. Через пару хвилин така ж доля досягнула іншу частину маломірків – ця група була екіпірована краще, але протиставити щось машинам смерті укупі із розлюченими головорізами носія вона не змогла. У результаті, не підлозі валялося багато розірваних тіл і розбитий абордажний човник нападаючих.

– Відмінно, основну загрозу ліквідовували – вголос прокоментував Крун – потрібно повернутися в рубку, подивитися, як там справи у моїх пілотів.

Погнавши дроїдів назад, заквапився їм услід. Бійці ж, трохи посумувавши про те, що сутичка закінчилася занадто швидко, зайнялися оглядом поля битви і пошуком можливих трофеїв.

Ситуація навколо носія була неоднозначною: з одного боку, Юлі пристрілялась і вже майже усі постріли лягали в ціль – кожен залп курсових знарядь проробляв нові діри в звичайній обшивці цивільного переробленого судна, поступово підбираючись до захищених коконів рубки і реакторного сектора. А з іншого боку його малий флот був в тяжкому положенні: супротивник використав чисельну перевагу в техніці і упевнено давив захисників. Зараз співвідношення вибулих з бою було 24:16 на користь своєї команди – фактично, бій вели останні вісім штурмовиків, дев'ятий вже був виведений з ладу.

Перелом в ході бою вніс його партнер на своєму «Фортері» – влетівши у гущу битви, він буквально за пару секунд вивів з ладу шість кораблів супротивника, а впродовж наступної хвилини вибив ще трьох.

– Іпать, це якийсь КВП-різак, чи що – дев'ять кораблів за хвилину – уражено дивився капітан на тактичну схему – забійний кораблик і відмінний пілот.

Тут він згадав, як втратив увесь свій флот в убивчій сутичці з цим кораблем – тоді цей шахтар обіграв його тактично, уміло використовуючи астероїдне поле у своїх цілях. Звичайно, пілот цього кораблика показував відмінні результати: доки Крун згадував своє недалеке минуле, «Фортер» зменшив кількість ворожих КВП ще на дві одиниці. Тепер співвідношення було 31:20 на користь захисників «Фарді», і на полі бою залишалися чотири важкі штурмовики і «Фортер» проти дев'яти кораблів у супротивника.

Тим часом Юлі, очевидно, змогла дістатись до чогось важливого в конструкції транспортного корабля вузькооких, оскільки він перестав намагатися маневрувати після чергового вдалого попадання дівчини в його борт. Мабуть, це попадання стало останньою краплею, яка вирішила результат битви – флот супротивника став виходити з бою, намагаючись прорватися до свого носія – жест відчаю, швидше за все. Втративши ще два важких КВП, залишки атакуючої сторони влітали в льотні палуби свого базового нерухомого корабля, намагаючись знайти там неіснуючий порятунок.

– Тепер можна нанести нашим негостинним гостям з директорату візит у ввічливості у відповідь – посміхнувся капітан і став віддавати накази абордажній команді. Там усі були готові, вимагалось тільки знайти двох пілотів для управління цих самих ботів. Але спочатку, треба упіймати усіх своїх і потурбуватися про поранених.

Своїх пілотів з тих бортів, які не могли самостійно пересуватися, знімали на абордажний бот – ним управляв один з найманців, якого першого збили в минулій сутичці. За результатами рятувальної

операції зняли сімнадцять чоловік в різному стані: половина була цілою і неушкодженою, друга половина умовно ділилася на трьох тяжкопоранених і п'ять легкопоранених. Задіяли чотири медичні капсули на «Фарді» – туди уклали усіх важких і одного легкопораненого пілота, ще одного Макс особисто уклав у свою капсулу на «Фортері», четверо потерпілих, що залишилися, були оброблені індивідуальними автоматичними аптечками і залишені у своїх каютах чекати черги на лікування. Легкопоранений пілот в капсулі «Фортера» повинен був вилікуватися через чотири з половиною години – приблизно стільки ж відводилося на лікування такого ж легкопораненого бійця на «Фарді». Важкі повинні були пролежати в капсулах по-різному: від доби до чотирьох – всі троє були пілотами важких «Кат-6х1», на яких припала основна сила удару нападаючих.

Закінчивши з медициною, вирішили навідатися до ворога – збір пошкоджених КВП і розбір трофеїв почекає, тим більше що уся абордажна секція фонтанувала бажанням помститися за смерть п'яти пілотів. Саме стільки екіпаж втратив в цій сутичці – усі загиблі пілоти виявилися з легких винищувачів «Монтри-ба» – все-таки позначилося більш ніж півтора кратна чисельна перевага супротивника в техніці, і їх задавили просто числом. Летіти у гості до вузькооких вирішили усі: Макс на своєму «Фортері» віз капітана і його штурмових дроїдів, а інші півсотні абордажників мали бути доставлені двома ботами. На носії залишалася Юлі на посту чергового пілота і шість найманців, яких зняли з підбитих корабликів, не вважаючи звичайно, на поранених в каютах і медичних капсулах. Шестірка, що залишилася, не мала ніяких навичок штурмової підготовки, і тому Крун усіх відправив до резерву, оскільки толку від них в замісі, що намічається, було б мало.

Юлі не міняла положення носія відносно супротивника, тримаючи його під прицілом курсових гармат – з ближчої дистанції використовувати їх би стало проблематично. «Фортер» і обидва абордажні боти пропливли невелику відстань між кораблями за

двадцять хвилин, увесь час чекаючи якої-небудь гидоти від ворога. Цей недовгий час польоту їх страхувала четвірка важких штурмовиків, що залишилися на ходу – все, що залишилося від повної бортової ескадрильї носія в цьому непередбаченому зіткненні. Технолог плювався і матюкався, не особливо вибираючи вирази: невідомо, скільки він зможе відновити з того, що залишилося десь поруч літати, але втрата одного «Кат-6х1» – це чотири мільйони, а один «Монтрі-6а» – це два з гаком мільйона кожен.

– П'ять висококласних пілотів, і два десятки новітніх КВП шостого покоління – підраховував він втрати. Якщо на цьому кориті я не знайду що-небудь настільки цінне, що покриє мої втрати, то я придумаю щось неординарне для гопників, що вижили на цій посудини, стопудово...!

Першими вивантажувалися бойові дроїди – спочатку Крун вивів свою дюжину, потім за ними вискочили на оперативний простір палуби «Кланчі» технолога – залізні бійці повинні були провести розвідку і забезпечити прикриття для другого ешелону – абордажної групи. До речі, Макс вирішив віддати назад головному найманцеві його штурмовий скаф – такий же «Шонц-бу», як і у нього самого, з тією відмінністю, що у Круна була відсутня плечова турель. В принципі, це було нормально – капітан цілого носія не повинен ходити в атаку в перших рядах бійців, в той час, як для свого захисту він може використати тільки дроїдів і їх екрани. Другий скаф вищого захисту, знятий з покійного глави корпорації «Зальт-ШМ», він думав віддати своїй дівчині, ...напевно, ...чи віддати їй свій нинішній, а більше просунутий забрати собі – досі він остаточно не вирішив цю дилему, м-дя.

На тій льотній палубі, де вони дружно висадилися, було порожньо, якщо не рахувати абсолютно цілого абордажного бота на крайньому парковочному майданчику – цей факт сильно здивував обох партнерів.

– Це скільки ж їх тут ще залишилося, якщо у них ще один бот в комплекті? – спілкувався з капітаном наш герой, використовуючи командну мережу загону – куди вони тут поміщаються то?

– Гм, думаю, ще мінімум півсотні бійців, і іншого персоналу ще пару десятків – задумливо розглядаючи бот, відповів Крун. А може і взагалі, їх тут ще ціла сотня – це ж коритці, у них тактика боїв заснована на чисельній перевазі. Дивно, що вони нас тут не зустріли.

– Тут занадто просторо, ніде влаштувати засідку – гадаю, що нас чекає теплий прийом в коридорах – помітив наш герой, отримуючи інформацію від своїх дроїдів – тут чисто, йдемо всередину.

Отримавши наказ, з ботів стали вивантажуватися абордажники, що підганялися своїми командирами – група головорізів утворила нескладну наступальну схему за дроїдами, і уся компанія рушила на ознайомлювальну екскурсію по нутрошах корабля. Коридори і переходи на цьому судні різюче відрізнялися від таких же аналогів на «Фарді»: під ногами було досить засмічено і брудно – землянин із здивуванням і гидливістю дивився на цей безлад – це нагадувало літаючий покинутий склад. Проте досить швидко знайшлося пояснення таким купам сміття: з багатьох стали вискакувати дрібні дроїди, які намагалися напасти або нанести ушкодження загону, що просувався. Але оскільки попереду йшли їх власні павуки, то такі витівки швидше веселили найманців, ніж турбували.

Макс штовхнув черевиком скафа одного такого нахабу, якому його дроїди зробили незапланований конструкцією зайвий отвір в корпусі: ремонтний дроїд четвертого покоління зі знайомого йому комплексу «Фірос-4.44». Трохи спантеличено попинав того ногою, рушив далі, ставлячи собі питання: «А де ж бойові»? Через деякий час місцеві жителі змінили тактику, і тепер жучки вискакували з різних несподіваних місць тоді, коли їх передовий механічний авангард проходив далі – нападали на людей ззаду. Пара таких несподіваних атак принесла супротивникові певний результат: одному абордажнику відрізало ногу плазмовим різакон, а ось іншому бійцеві не повезло – павук, що вискочив з бічної сервісної

ніші, встиг пропалити найманцеві лицьовий щиток, поки інші бійці не докінчили залізяку.

Після цього команда екскурсантів теж поміняла тактику: дроїди, що йшли попереду, поливали плазмою і імпульсами усі підозрілі нагромадження предметів і сміття, де теоретично могли ховатися партизани. Своїх чотирьох помічників технолог тепер тримав з боків групи, перевіряючи усі відгалуження і люки: тактика дала свої результати – в спину ніхто не стріляв і не плювався плазмою. У міру просування загону всередину корабля, кількість сюрпризів стала рости, і до вже відомих стали додаватися нові «приємні» несподіванки: стельові турелі, замасковані міни. Усе це, що вискакувало зовсім не до місця і не вчасно, створювало неприємні ситуації – так було поранено ще декілька абордажників. Тенденція починала напружувати землянина, і він вирішив використати свій дар для орієнтації в місцевих умовах – початковий проект був серйозно перероблений, як зрозумів він, порівнюючи інформацію з бази по середніх кораблях з реальністю.

– м-дя, місцеві конкретно тут навернули, доведеться хитрувати, а то так по трохи, і виб'ють мені усіх людей. Потрібно з цим закінчувати – особливо йому не подобалися потайні турелі – не один він такий розумний, виявляється.

Огляд наступного коридору вторинним зором відразу дав результати: знайшов двох партизан у бічних нішах і пару турелей на перехрестях проходів – по тих місцях ударили його дроїди, підкоряючись прямому наказу погонича. Подальше пересування загону екскурсантів помітно прискорилося – Макс став вбивати накопичувачі і реактори ворожої техніки здалека. Зовні це ніяк не проявлялося – просто в потрібному місці не спрацьовувала турель, або з купи не вискакував черговий механічний дрібний партизан.

Потім вони вийшли у великий коридор – очевидно, це був головний магістральний шлях усередині цього корабля – тут їх зустріли вже бойові дроїди і частина екіпажа нападаючих, що залишилася в живих. Зустріли дружним залпом зі всього, що у них

було – у бік загону з «Фарді» полетіли ракети, гранати, згустки плазми і ураган дрібнокаліберної кінетики. Особливо виділявся серед усього ворожого озброєння масивний величезний павук близько трьох метрів в поперечнику з двома великокаліберними роторними гарматками – цей гігант безупинно поливав гостей струменем швидкісних снарядів, випробовуючи на міцність щити прибулих екскурсантів. Крун не став довго терпіти це знущання, і зарядив в цю конструкцію відразу десятків плазмових гранат зі своїх павуків – у дроїдів Макса гранатометів не було в озброєнні, на жаль. Ще дві міні-ракети зробили в гігантові велику дірку, викликавши детонацію боєзапасу, який зберігався у того в задньому відсіку корпусу.

Відразу після підриву основної оборонної сили захисників справи пішли жвавіше – Крун накидав в зону розташування захисників ще пару гостинців, тому усі щити у них відключилися майже одночасно. Цим скористалися абордажники, які під прикриттям екранів своїх дроїдів швидко скоротили дистанцію і стали рвати членів ворожого екіпажа цього рейдера, що залишилися без захисту. Очевидно, це була головна лінія оборони супротивника, оскільки далі по маршруту їм майже не чинили опору – тільки одного разу на технолога спробував вистрибнути зовсім дрібний павук – звідки той вистрибнув, залишилося загадкою. В той момент наш герой не користувався своїм вторинним зором: постійно знаходитися в такому поєднаному стані він довго не міг – починалися неприємні відчуття, і зір розпливався, втрачаючи чіткість.

Так от, цей дрібний нахаба наполегливо намагався дотягнутися до його шолома, навіть коли фахівець притиснув його черевиком до підлоги – дроїд був зовсім мініатюрний, не більше дюжини сантиметрів у своїй найширшій частині. Погонич дав вказівку одному зі своїх «Кланців» підчепити агресивну малявку за маніпулятор і став його розглядати – рухи і смикання цього замірка розсмішили його. Та і не тільки його – на маніпуляції з таким крихітним агресором звернула увагу уся команда абордажників.

– Дроїд-діагност «Мікро-Фе4к» – так пізнала його нейромережа.
– Погана справа у ворога, якщо ось навіть такі дрібні пішли в хід
– констатував землянин під регіт його команди, яка продовжувала стежити за безуспішними потугами цього дива дотягнутися до кривдника.

– Яюсь вони швидко закінчилися – задумливо помітив Крун, рахуючи трупи ворогів, що валяються навкруги. Тут не більше п'ятдесяти, десь мають бути ще залишки команди, та і сам керівний склад, швидше за все, цілий доки і неушкоджений.

– Пора відвідати місцеве керівництво – хтось повинен мені відшкодувати втрату такої кількості майна – сказав технолог і наказав дроїду кинути дрібного партизана об найближчу стінку.

Нижній організм діагноста не переніс такого варварського способу пересування і незабаром затих на підлозі, заздалегідь пару разів посмикавши своїми маніпуляторами. До рубки управління добралися швидко і без неприємних місцевих несподіванок – схоже, що фантазія і домашні заготовки у захисників закінчилися – так думав наш герой, але жорстоко помилився. На останньому переході до рубки їх чекав останній блокпост: два десятки коритців, одягнених в якісь блискучі костюми, і озброєних короткими тонкими мечами. Від побаченого апофеозу уся команда завмерла в нерішучості і здивуванні: місцеві мешканці реально зірвали усім шаблон. Дивлячись на ці блискучі костюми, технолог чомусь згадав Землю і фільми про середньовіччя, яких надивився колись досить.

– Це...це ж обладунки,...на зразок якихось рицарських, чи що,... а мечі – це взагалі жерсть. Вони що, збираються нас цими копирсалками до смерті залоскотати? – першим опам'ятався від цієї сюрреалістичної картини Макс, здивовано поглядаючи на Круна.

– Сам в шоці, перший раз таке бачу – в розгубленості пробурмотів той – ти подивися краще геть на тих двох, вони взагалі якісь ударені на голову.

Чоловік перевів погляд на парочку місцевих пасажирів, які різко виділялися на тлі інших двадцяти «лицарів»: це були два організми

звичайної білої раси, один вище за іншого. Руки і обличчя у них були покриті страхітливими смугами темної фарби – усе це було виконано на них хаотично, без певної системи і порядку. Характер цього бойового, мабуть, розфарбовування був в чомусь аналогічний зовнішньому забарвленню його бойових дроїдів – тільки тут переважали чорні і зелені мазки.

– Цікавий підхід – резюмував свої перші враження фахівець – авангардний макіяж, іпась.

Обидва організми носили однакові головні убори, прикрашені по центру червоною п'ятипроменевою фіговою, смутно знайомою йому з далекого минулого. Сам убір теж щось навівав із спогадів: масивний волохатий предмет, що частково закриває одне вухо організму, в той час, як друга частина цієї загадкової штуки була засунута вгору, де закінчувалася коротким шнурком. На самих розумних з одягу були тільки дивного вигляду брюки із смужками, знизу заправлені у високі черевики без шнурків і інших кріплень, а згори ця частина гардеробу була непропорційно розширена і вільно бовталася навколо тіла цих незнайомців.

– Мені це нагадує чоботи – подумав Макс, роздивляючись одяг цих двох невизнаних лідерів пікету. Брюки теж щось нагадують, але згадати не виходило поки що.

Між тим, очі самі продовжували оглядати несподіваних супротивників – нижня частина гардеробу цих двох непорозумінь підтримувалася на їх тілах спеціальними вузькими смужками гнучкої тканини, або чогось іншого, кріпившись за одяг невеликими металевими затискачами, і йдучи через плечі кудись за спину.

– Іпась, я згадав!!! Галіфе і підтяжки – хлопнув себе по шолому рукавицею землянин, забувши, що він в скафі. Цього не може бути,... тому що цього не може бути! А ще на них шапки-вушанки...пісець підкрався непомітно, мля.

– Що ти сказав, Макс? – відреагував капітан – я не зрозумів сказаного.

– Не звертай уваги, Крун, деякі аналогії з минулого життя.

Але найбільше його уразила верхня частина гардеробу двох неформалів: торс їм прикривали смугасті майки без рукавів. У того, що був вище, ця частина одягу була в червону і білу смужку упереміш і написом на усі груди «Мені усе пофіг»!. У його партнера це була така ж майка, тільки жовта з білим і написом «Мені теж налийте»!

– Гей, організми, ви хто? Що за спектакль? – вирішив поцікавитися про всяк випадок наш герой.

Тут два неформатних жодного разу типу, знову рвонули усім шаблон. Той, що був нижче зробив крок вперед, і з криком «Хто на Васю»? розірвав на грудях свою полосатку. Більш високий його напарник не став байдуже за цим спостерігати і провів свою партію з розривом смугастого предмета гардеробу.

– А я взагалі дурний, хто на нас з Васею?

Потім ці двоє придуркуватих артистів ще деякий час сперечалися на незрозумілій усім мові, не звертаючи уваги на усіх присутніх навкруги. Приблизно у такому стилі:

– Ступид вата ідіото організмо!

– Ноу, итс ю ступид вата ідіото організмо!

– Фак ю, ідіото!

– Фак ю ту, вата! – і далі в такому ж стилі.

Ця словесна коротка перестрілка ввела в ступор не лише команду з «Фарді» – бійці у блискучих обладунках позаду цих двох теж виричували очі на своїх партнерів по команді, намагаючись зрозуміти, що відбувається. Вираження повного нерозуміння ситуації виразно читалося на їх жовтих лицах – «лицарі» стали трохи відсовуватися від двох неформатних організмів, намагаючись дистанціюватися від колоритної парочки. Врешті-решт, перепалка перейшла в з'ясування стосунків між цими двома: штовхаючи один одного в груди кулаками, вони запитували один одного сердитими голосами: «А ти хто такий»? Нарешті у когось із найманців не витримали нерви, і він поставив точку в цій дискусії двома прицільними чергами. «Лицарі» у блискучих костюмах, що стояли

позаду, відразу пожвавилися, і стали насуватися на команду найманців, розмахуючи мечами, вигукуючи короткі різкі фрази, підстрибуючи і проводячи інші незрозумілі рухи руками і ногами. Ідіотизм ситуації дійшов до межі, добивши землянина, і він кинув в командну мережу свій наказ:

– Валіть цих клоунів, ми тут і так злегка затрималися – потрібно місцевого главгада знайти.

Блискучі обладунки були дуже красиві і ефектні, але проти сучасної зброї абсолютно не котирувалися – півхвилини масованого вогню з боку гостей залишили від команди лицарів гірку скривавлених і рваних тіл – бійці з мечами не встигли навіть дійти до дроїдів.

Глава 2

У рубці транспортного виявився головний гопник місцевого простору: видовище вражало – ті блискучі лати, що були надіті на бійцях останнього заслону і поруч не лежали з його костюмом. По витонченості форм і ліній цього обмундирування технолог зрозумів, що це справжній витвір мистецтва якихось древніх майстрів. Соковитого темно-синього кольору, оброблений жовтими і сріблястими вставками інших матеріалів по вигинах рукавів і ніг, древній наряд був в деяких місцях прикрашений різними виблискуючими каменями. Усе це говорило про його ексклюзивність і чималу цінність – тим незрозуміліше було бачити таке диво на такому кораблі. Голова цього типу була чомусь зовсім не захищена – це трохи спантеличило нашого героя, але виду він не подав. Картину завершували два клинки, які мечник тримав у своїх руках – теж ексклюзив, як встиг визначити землянин. Завдовжки близько сімдесяти сантиметрів, з матового сірого металу із зеленим відливом. Гарда також була прикрашена коштовними каменями і мала у своїй конструкції сріблястий і жовтий матеріал, як і в деяких місцях костюма. Першим порушив мовчання місцевий:

– Погані бриларські собаки, даремно ви сюди прийшли – ви усі тут залишитеся – я зараз вас усіх повбиваю! Ці обладунки і мечі тримав у своїх руках великий Дже Кічан – легенда нашого директорату – вони допоможуть мені сокрушити моїх ворогів в цій битві. Іййяя!

З криком цей гад кинувся на найближчого до нього бійця загону – той трохи забарився, за що і поплатився: мечник двома швидкими рухами укоротив того на голову. Іншим бійцям такий розвиток сюжету не сподобався, і вони зібралися розстріляти кривдника.

– Не вбивати! – крикнув в командну мережу Крун – використовуйте паралізатори, не пошкодьте костюм – він, напевно, коштує серйозні гроші, раритет якийсь, іпать.

Декілька тріскучих розрядів, і ось місцевий самурай повалився тушкою, що сіпалася, під ноги абордажній команді – найближчі до нього найманці не утрималися і від злості відважили по парі хороших стусанів. Два ексклюзивні клинки розлетілися в різні боки, випавши з рук вузькоокого героя на підлогу рубки. Крун дав вказівку бійцям зняти з пірата, що лежав на підлозі, зброю і зібрати раритети: по прибуттю в простір директорату трофеї будуть оцінені і виставлені на продаж на біржовий майданчик – обидва партнери прийшли до думки, що такий набір повинен коштувати серйозних грошей. Зараз слід було зайнятися визначенням цінності цього корабля – для цього партнерам був потрібний доступ до центрального ШМ. А ось для цього потрібно щільно поговорити з головним вузькооком на цій посудині, який, до речі, залишився на борту в однині з усього екіпажа.

Дія паралізатора повинна була закінчитися через двадцять-тридцять хвилин – за цей час було вирішено оглянути найближчі приміщення на предмет безхазяйних цінностей. Найманці розбрелися по каютах мертвого екіпажа у пошуках цих самих цінностей. Схема збору трофеїв була усім давно відома і проста: збирається все в загальний котел, потім оцінюється і кожному членові екіпажа налічується доля згідно з угодою. Потрібно відмітити, що хоч безпосередньо в абордажі брала участь тільки абордажна група, Макс і капітан Крун, проте, і усі члени екіпажа отримували долі – у тому числі і пілоти – їх внесок в сутичці також враховувався. Дрібниці, які трофейники могли узяти собі, також обмовлялися: тільки те, що можеш винести в руках, і окрім стратегічних речей – як, наприклад, дрібнички древніх, платіжні чіпи. «Забудькуватість» не заохочувалося: член команди, що втаїв такі речі, ризикував прогулятися у вільний космос без скафа. Каюти капітана, старпома і рубка вважалися зоною інтересів керівництва загону – обшукувати їх дозволялося після того, як Макс з Круном особисто оглянуть ці приміщення.

Але спочатку потрібно отримати код доступу до бортового мозку, і оцінити міру ушкоджень транспортника – Юлі кудись вдало потрапила, так що зараз корабель не рухався, хоча система життєзабезпечення працювала справно – атмосфера і гравітація були в межах норми. Поки жовтошкірий організм відходив від дії паралізатора, технолог сховався подивитися на те місце, де з'явилася діра від попадання головного калібру «Фарді» – фахівець хотів приблизно оцінити масштабність руйнувань і шанси на запуск рухових систем корабля. Все-таки, якщо він зможе відновити хід цьому монстрику, то це диво інженерної думки місцевих геніїв змогло б саме дістатися до того місця, де його можна буде продати і частково покрити збитки від втрати москітної групи носія.

Перероблений транспорт п'ятого покоління «Шоги-су» міг потягнути на сімдесят-вісімдесят мільйонів кредитів, а при удачі і більше. Технолог підрахував, що зараз цей літаючий монстр був чимось середнім між легким і середнім носієм за стандартами Співдружності: більше двадцяти п'яти москітів на льотних палубах, але менше ста. Хоча кінцева відсутність зовнішнього озброєння псувала усю картину – неповноцінна переробка, іпатель. Думаючи в такому напрямі, наш герой добрався, нарешті, до пробоїни: курсова гармата «Фарді» проплавило собі тунель всередину корпусу на пару десятків метрів – все-таки це звичайний транспорт, а не бойовий корабель – з бронею тут кисло.

Огляд ушкоджень на перший погляд був багатообіцяючим: до бронекапсули з реакторною групою Юлі не добралася, але розподільний модуль, що відповідає за зв'язок ШМ з руховим відсіком, був знищений. Макс плекав надію, що він знайде на цьому кораблі необхідні матеріали і запчастини для відновлення виконавчої лінії – увесь модуль повернути до життя навряд чи вийде, але змусити корабель розганятися і стрибати він, швидше за все, зможе. Склавши собі, таким чином, загальне уявлення про стан справ, землянин став рухатися назад в рубку, оскільки отримав

повідомлення від Круна про те, що місцевий капітан починає оживати.

– Гутен морген – привітав він головного пірата, увійшовши до рубки.

Самурай і найманець, що стояв поряд з ним, здивовано подивилися на фахівця – німецької мови тут ніхто не знав, швидше за все, тому повторив те ж на інтері.

– Код до ШМ, э... як тебе там...? – питально подивився наш герой на спантеличеного полоненого.

– Сунь-чо Фчай – відповів той.

– Що??? Сам туди щось засунь! – вигукнув технолог і приклався черевиком скафа до грудини головного гоп-стопера цього корабля. Код давай, бібізяна! – Крун, що стояв поряд, з нерозумінням і здивуванням подивився на свого партнера.

– Чого потрібно засунути, я не зрозумів?

– Я сам не зрозумів. Коротше, не бери в голову, партнер, це я так, до слова припало. А ти чого завис Щось-Фсунь? Код давай, говорю – або ти хочеш обговорити це питання з різакон дронда?

При цих словах місцевий главгад помітно зблід, хоча ненависті в його очах тільки додалося – через пару секунд на нейромережу прийшов пакет з необхідною інформацією. Макс тут же скористався можливостями, що відкрилися, і змінив старий код на новий – його нейромережа згенерувала випадкову послідовність символів на запит хазяїна. Авторизувався, як новий хазяїн корабля і зажадав повний звіт про стан, включаючи вантажні декларації. Поки бортовий мозок складав доповідь новому власникові, останній вирішив прояснити деякі моменти у старого.

– Слухай, э..., як тебе там, знову забув... О! Засунь-чо, згадав!

– Я Сунь-чо Фчай! – потомствений капітан великого Корита – заявило це диво.

– Та пофіг, Сунь або Засунь – неважливо. Ти мені ось що скажи: як у тебе з кредитами – готовий викупити своє життя, потомствений ти наш, мля.

– Я віддам тобі корабель, повний костюм Кічана, пару легендарних мечів і ще парочку мільйонів кредитів. Як тобі?

– А-ха-ха-ха – землянин разом з Круном зігнулися в нападі реготу – розсмішив ти нас, Сунь-чо там щось кудись,... м-дя. Це і так вже наше, а пара мільйонів – це занадто мало за життя такого героя, як ти, хе-хе. Спробуй подумати ще разок,... до речі, я ось не зрозумів: костюмчик цей твій – він якийсь незавершений, чи що – голова зовсім не захищена, та і кисті рук відкриті. Деталей як би бракує – де втратив, хворобливий?

– Бриларці – сказав, як сплюнув полонений – все мислите своїми категоріями, шолом їм подавай, і так далі. Все там є, просто вичерпалася енергія божественна, як герой Дже останній раз його зняв з себе: цьому набору декілька тисяч років – він старше нас усіх разом узятих. Я його отримав від свого батька, мій батько отримав від мого діда, і так далі. Це наша національна реліквія – обладунки померлого бога, як називав це герой Дже Кічан. Моя сім'я зберігала цей релікт декілька сотень років, а як він потрапив до нас, ніхто не пам'ятає вже – це було ще до того, як у нас дізналися про Співдружність. За цей час загублений секрет перетворення костюма в повний закритий скаф та і мечі втратили частину своєї потужності – за переказами наших легенд вони розрізали будь-якого супротивника у будь-якому захисті. Думаю, навіть ваші бриларські скафи ці мечі теж би розрізали без зусиль в повному їх функціоналі. Ось так ось, а ти мені «шолома немає, рукавичок немає»,... мля.

– Гм, усе це, звичайно, дуже цікаво, мій вузькоокий друг, але повернемося до грошей: не повірю, що у такого бійця зовсім немає кредитів – два мільйони, якось замало, як вважаєш, Крун?

– Точно, думаю, він нам бреше – потрібно йому цю тему перетерти з дроїдом – підтримав його думку напарник.

– Гаразд-гаразд, умовили – пожвавився Сунь-чо – є деякі резерви, тримав для душі, так би мовити. У моїй каюті в подушці чіп запаролений – там чотирнадцять мільйонів кредів – цього вистачить на безкоштовний проїзд в Піднебесну систему?

– Кидай пароль до чіпа, перевірю. Якщо все так, як говориш – поїдеш, як віп-пасажир... у медичній капсулі, з комфортом, ха-ха-ха.

Тут чоловікові прийшов на нейромережу короткий набір символів, і він поспішив в каюту головного пірата перевірити інформацію. Чіп дійсно опинився в подушці – оригінальний спосіб зберігати грошові кошти, технолог навіть здивувався такому тактичному ходу, правда подушка після його пошуків перетворилася на купу різаного лахміття. Перевірка наповнення чіпа підтвердила інформацію пірата, тому досить скоро Сунь-чо відправився відпочивати в тривалий оздоровчий сон: договір є договір – слід було дотримуватися неписаних законів найманців.

Потім разом з Круном стали оглядати каюти капітана і старпома, розділившись при цьому: Круну відійшла каюта старпома, а Максу капітанове приміщення. Сейф ватажка нічим особливим не обрадував землянина – куди дівав награване колишній хазяїн судна, було незрозуміло – посередня зброя п'ятого покоління коритського виробництва, комбінезони, інша щоденна дрібниця – усе це не зацікавило нашого героя. Велика кількість різних сувенірів і незрозумілих дрібниць також не вразила дослідника, і взагалі складалося враження, що капітан і його команда пропалювали свої кредити при першій слушній нагоді, оскільки цінних речей майже не спостерігалось – тільки те, що потрібно людині на кожен день.

Вже збираючись покидати свою каюту, вирішив оглянути її своїм вторинним поглядом: тут виявилися деякі цікаві моменти. У стелі він побачив відразу декілька мініатюрних активних енергоматриць: жовту, зелену, блакитну і синю – все чотири знаходилися як би в одній точці, перекриваючи світіння одна від одної.

– Знову верхні комунікації і знову якийсь неправильний дроїд, швидше за все – думав технолог, зв'язавшись при цьому зі своїм ШМ на «Фортері» – для розкриття обшивки в такому місці ідеально підходив діагност – ремонтники для такої тонкої роботи не підходили.

Чекав прибуття бійця недовго – швидкість переміщення у павуків була вища, ніж у людей. Відправив працівника працювати – пару хвилин, і павук повертається з шестигранним циліндром – аналогом того, що він розкривав колись у Міхала, ще у своє перебування гарморським рабом. Придивився уважніше до самого сховища – жовта матриця відповідала, швидше за все, за активну кодову лицьову панель міні-сейфа – минулого разу не наважився її розкривати, побоюючись неприємного сюрпризу усередині. Оскільки знову захотілося залишити такий красивий девайс собі, то прийшла думка відкачати енергію з його мікро накопичувача – може тоді він сам відкриється. Сказано-зроблено! Секунда часу, і активна лицьова панель пристрою гасне і з легким клацанням відвалюється від корпусу – вуаля, доступ відкритий. Усередині виявив три вже знайомих йому незрозумілих циліндра – такі ж, як і у нього, тільки поверхня у усіх була різною: той, що світився синім мав гладку поліровану без єдиної подряпини. Два інших, які він сприймав як зелений і блакитний вогні, були не такі ідеальні: трохи шорсткі з поперечними концентричними борознами.

– Цікаво, хтось збирав таку колекцію, ось тільки незрозуміло для чого: у базі артефактів Де'галір ці предмети не мали ніяких пояснень – що це, навіщо це треба, як його застосовувати? І хто це збирав: наш сплячий капітан або попередній власник цього корабля? Питання, питання... Гарзд, знахідку потім осмислюватиму і, до речі, сам контейнер можна спробувати використати по новій,... хоча чого тягнути – прямо зараз і перевірю свої припущення.

Ідея ґрунтувалася на гіпотезі, що після відключення енергії від кодової панелі, в пристрої скидаються усі установки, і можна буде ввести новий пароль. Вирішив влити крапельку зі свого резерву – видавлювати з себе енергію вже призвичаївся непогано – пара секунд напруги, і панелька привітно підсвітилась його нейромережею. Пропонувалося ввести новий пароль, що він тут же виконав, згенерувавши його своєю сіткою. Декілька нескладних процедур, і ось вже циліндр повернув собі свій закінчений вигляд –

нехай доки це незрозуміле добро полежить там, чекаючи своєї години. За такими справами його застав бортовий мозок, що скинув звіт про стан судна. Нічого непоправного: був потрібний ремонт обшивки в тих місцях, де Юлі пару разів вдало потрапила в корпус, відновлення модуля комутації з руховою групою і ремонт каркаса в місці, де курсові гармати «Фарді» зробили невеликий тунель, добираючись до цього самого модуля. Список вантажів пригнічував – схоже, що ця гоп-компанія тільки вийшла на полювання, коли їм попався їх кораблик – нічого цінного, що могло б покрити його втрати в москитному флоті.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

МАКС ШИТКЕ

НАУНАНЕН

КНИГА 4

СЕРГІЙ ЗАЛЕВСЬКИЙ

